

naar het atelier te gaan. Hij wende zich tot mij zeggende: "Ziedaar wat er van komt als men voor anderen zorgt inplaats zijn eigen positie te verbeteren, gij zijt een bekwaam vakman en ~~en~~ zo gij voor u zelve te klagen hebt, spreek dan, maar laat ieder zijn lot verdedigen". Waarop door mij het antwoord volgde "Mijnheer ik leef niet alleen op deze wereld..." de patroon: "Genoeg u kunt gaan."

Ik wou mijn loon optrekken, maar de patroon veranderde van gedacht, inplaats de maand uit te betalen werd dit maar een week, waartegen ik in beroep gegaan ben en verloren, door de valse beschuldiging, waartegen de toen nog armzallige arbeiderswetten niets konden, gezien de klasse justitie en de ontelbare gevallen, dat onbewuste arbeiders zich de medeplichtigheid van de patroons maakten.

Het spreekwoord zegt als de maat overloopt is de redding nabij. De centrale van kleeding hield zijn 9de congres en 35 verjaring van haar bestaan 3-4 September 1926. De leiding werd mij toevertrouwd als regisseur van een vlaamse en franse eenakter, daarbij een helpende hand in het organiseren van het congres en voor die dagen de geleider van de algemene voorzitter van het Soviet-Russisch vakverbond en de verschillende afgevaardigden van andere landen, daar het congres stond in de verbroedering van de internationale van de kleedingsarbeiders. Steeds dit alles in dienst, belangloos, heb^{ik} die taak volbracht. De arbeiders oordelden dat mijn streven tot ontvogding leidde, onbaatzuchtig de eene voor de andere zich moest geven.

De voorzitter der Soviet-Russische centrale der kleeding herinnerde dat enkele maanden vóór het congres de Belgische centrale een brief uit Rusland had ontvangen dat er altijd een plaats is voor Kd. J. V. in het land der Soviets. De 2de brief meldde aangeworven te zijn in het kleedingfabriek Valadorski te Lenigrad. Dit aanbod kon ik niet aannemen daar ik mijn kinderen niet kon verlaten. Daar de brusselse kameraden mij een plaats zoudenbezorgen in het huis Wilenski, Lakenstraat, aan de voorwaarden van loon, door het syndikaat vastgesteld, oordeelde ik dat het beter was in mijn geboorteland te blijven en^{te} strijden voor de syndikale rechten. Ik bedankte evenwel de Soviet-Russische centrale voor dit schone gebaar van solidariteit over de grenzen heen.

In het huis Wilenski was een Bulgaars Syndikalist, Fasilet, vóór mij als coupeur aangeworven, met wie ik zeer goed overeenkwam.